

הטענה המבטיחה ביותר בפי הניאנאציים היא זו: שהנאצים לא השמידו מעולם אלא קומץ קטן של יהודים. שישה מיליון קורבנות השואה נהרגו בידי היהודים עצמם. זהו סילוף שסני של אמת פשוטה: הנאציים העסיקו יהודים בהריגת יהודים. זקני הגטאות ערכו את רשימת המועמדים לגירוש, משטרת הגטאות היהודית ריכזה אותם למען הנאצים, במחנות ההשמדה הופעלו מיתקני הגזים והכיבשנים על ידי הקומננדו המיוחד היהודי, בעוד ששמירת המישטר והסדר היתה בידי הקאפואי היהודיים. הודות לסידור זה, יכלו הנאצים לבצע את "הפתרון הסופי" של הבציה היהודית ב"כוחות קטנטנים.

ניתוק מוגע. לפי דברי דויד בן גוריון, אין גרמניה החדשה דומה לגרמניה הנאצית. אך נימה כי למדה ממנה כמה וכמה שיטות.

השבוע נמסר כי הגרמנים המציאו שוב המצאה מקורית: הם מבקשים למסור את הפתרון הסופי של בצעית הפיצויים ליהודים בידי היהודים עצמם.

לפי ההצעה, ישלמו הגרמנים לאוסף של עסקנים יהודיים — הקרוי בשם המצלצל "ועידת תביעות היהודיות" — סכום עגול עצום, לסידור סופי של כל תביעות היהודים כלפי גרמניה. הסכום המוצע — כ"מיליארד דולר — נועד לחסל סופית את תביעות היהודים בכל השטחים שנכבשו על ידי הנאצים.

העוקץ: עם תשלום זה מבקשים הגרמנים לנתק כל מגע נוסף עם היהודים. על הארגון היהודי יהיה לברר בעצמו את תכני עות היהודיים, לחלק ביניהם את הכסף כראות עיניו.

כסף וכבוד. אם תתקבל הצעה זו, יהפוך ארגון יהודי לקאפו כלכלי. מיריות כל היהודים, שלא יבואו על סיפוקם, תופנה כלפיהם. הסיכוסוכים הבולטינגר נעים, טענות הקיפוח, חילוקי העות הצפון יים — כל אלה יהיו להבא בין יהודים ליהודים, לא בין גרמנים ויהודים. פקידים יהודיים יצטרכו לרוב את ריבם של העושים קים הנאציים. הגרמנים יוכלו לעמוד מן הצד ולצחוק בנחת.

אופייני הדבר לרוח ישראל בשנת 1962 שהצעה זו פורסמה בה כבשורת צחוק. משרד האוצר, המקווה לשים את ידו על חלק ניכר מסכום זה, היה משפשף את ידיו — אלמלא היו ידיו שקועות בכיסי האוהה.

כי לרבים בצמרת המדינה נדמה כי הכסף עונה על הכל — ואילו הכבוד שוב אינו עונה על מאומה.

יחסים מרחביים

מגן ישראל

בשביל האוהה הישראלי הממוצע, הניזון מקול ישראל ומתזהרונים, "הרודן המצרי" הוא האויב מס' 1 של ישראל. מחשבותיו של הרודן מוקדשות, השכם והערב, למטרה אחת ויחידה: להשמיד את ישראל. על כן היתה זאת הפתעה כאשר נשמע השבוע קולו של מנהיג ערבי חשוב, ש"הטיח בפני גמאל עבד אל נאצר את האישום הפופי: שהוא מגן על ישראל.

בני מריבה. האשמות מסוג זה אינן נדירות במלחמת ההתחרות בין המנהיגים הערביים היריבים. הידועה היה במיהות ה"מאשי" ובמקור ידועותיו. אכראם חוראני, מנהיג מפלגת אל בעת ("התחיה") הסורית, היה הכוח העיקרי ש"דחף לקראת איחוד סוריה ומצרים. על כן הפך סגנו של עבד אל נאצר, דמות מרכזית במדינת האחד. עד שהתנגש עם מגמות הדיקטטורה האישית של נשיא רצ"ם ורב עמו, היה מצוי בכל ענייני השלטון. סען חוראני השבוע: עבד אל נאצר שיאף מזה שנים לחלוקה סדירה של מי הירדן בין ישראל והערבים. ב"1953 הודיע על הסכמתו לתוכנית המים של ג'ונסון, ורק בלחץ ממשלות ערב האחרות נסוג מעמדה

* קאפו — קיצור של קאמפ'פוליציי, מישטרת המחנה. **עובדה זו מוסמכת. זמן קצר לפני עסקי הביש הידוע, הודיעו עתוני ישראל כי ממשלת קאהיר הודיעה במסיבת עיתונאים על הסכמתה העקרונית לתוכנית.

הצדעה לאסיר

מצדע אחד מפקידי המטה הארצי של המשטרה לעברו זליגמן (מימין) מחזיר הצדעה, נראה בתצלום כשהוא מוריד את זרועו השורמה למחצ.

זו. גם כיום מחבל עבד אל נאצר בכל נסיון להקים חזית ערבית משותפת למלחמה יעילה בתוכנית המים של ישראל.

גם טענה זו יש לה על מה לסמוך. כי בעוד שישראל תחיל תוך שנתיים לשאוב את מי הירדן, לנגב, הודיע עבד אל נאצר בנאומו האחרונים שיש לדחות את המלחמה בציונים עד אחרי מיגור הריאקציה הערבית והשגת איחוד עמי ערב — דהיה של שנים רבות.

קינאת כופרים.

החייכות הטיל אור על שאלה נשנה — האם מוטב, מבחינת האינטרס הישראלי, כי הערבים יריבו כיריבם, או שישררו ביניהם שלום? איחוד הערבים יחוק, בלי ספק, את הכוח הערבי, עשוי לטמון בחובו סכנה מוחשית למדינה. אך הריב ביניהם טומן בחובו סכנה אחרת — כל מנהיג מאשים את יריביו בהונחת שרירות פלסטין מעול הציונים. ויכוח זה מכריח את כל המנהיגים להיות קיצוניים ככל האפשר, לכפור בכל הסדר של שלום.

בינתיים לא ענה נשיא רצ"ם לחוראני — ואיחשובה זו היא סימן של כוח. נראה כי עבד אל נאצר עדיין אינו סבור כי עליו להשתתף בהתחרות זו.

השכנים היהודיים

בעוד שנשיא רצ"ם התאפק מלהחריף את המתחנות בין ארצו ובין ישראל (ראה ל"ע"ג), נטל את רשות הדיבור בחזית אחרת. בעתון לונדוני חשוב הכחיש אישית את האשמה כאילו הוא "אנטי-שמי".

הטענה כאילו הדיקטטור הקאהירי הוא שונאי יהודים מושבע, הועלתה לא פעם על ידי מנגנון התעמולה הישראלי והציוני. ב"עיקר בארצות הברית, אך קשה היה להר"כחה. כי ידוע שעוד בימי מלחמת תש"ה, כשכבר היה רב-סרן וראש מחתרת, קשר יחסי ידידות עם ירוחם כהן, שלישי של יגאל אלון, שניהל עמו משאומתן ממושך על פיניו גופות מכיס פאלוגיה. יחסי ידידות אלה נמשכו זמן מה גם אחרי שהקצין הצעיר כבר הגיע לשלטון בקאהיר. בספרי הפילוסופיה של המהפכה, מסתמך עבד אל נאצר באחד המקומות על דברי ירוחם, ש"הוא כיום שגריר ישראל בבאגה.

נרות שבת. הטענה קיבלה מהלכים חדשים כאשר פורסם ספרו של רוברט סנט ג'ון, הבוס, שהוא מעין ביוגרפיה של עבד אל נאצר. סנט ג'ון, חסיד מושבע של יש"ר, ראל, שכתב ביוגרפיה נלהבת על בן גוריון, פירסם פרטים פיקטיביים של ילדותו של נשיא רצ"ם.

סיפר הסופר המזוקן, שאינו מוסמך ב" יותר: אביו של עבד אל נאצר, שהיה מנהל סניף דואר, גר תקופה ארוכה בשכונה יהודית, לרגל עבודתו. גמאל גול בסביבה זו. הוא היה רגיל לשכנותם של יהודים משחר ימיו.

סנט ג'ון אינו טוען כי גמאל שוא את שכניו, אך הוא מספר את הסיפור הבא: "כאשר ירד ליל שבת, והחל יומם הקודש של היהודים, היו דיירי הבית מבקשים לעיתים קרובות את גמאל ואת (ידידו) מחמוד להדליק למענם את האור... מחמוד היה נענה לבקשתם, אך גמאל סירב בדרך כלל. "מדוע אינך עושה זאת למעננו? היה מחמוד שואל.

למאסר יומי למחרת היום — זליגמן ליד שטח האומר "משטרת ישראל — המטה הארצי"

משטרה

שויון בני החוק

בוקר בוקר, בשעה שבע וחצי בדיק, נכנסים כמה עשרות פקידים, במדי משטרה וללא מדים, לבניין המטה הארצי של משרת ישראל בתל אביב. ביניהם בולט גבר ממושקף ומקורית, הצועד תמיד במרץ רב אל פתח הבניין, מחייך ללא הרף, מנופף לשלום לכל הבאים, כדרך שבעל-בית מברך את אורחיו.

הוא יוצא מביתו שבשדרות רוטשילד, בדיקנות של שעות, כל בוקר ב"7.15. ב"דרך כלל הוא נוטל מונית לנסיעה מיוחדת עד לבניין המטה הארצי, במרחק כמה מאות מטרים. לפעמים, כשאינו עייף ביותר, הוא צועד ברגל.

בבניין המטה יושב האיש באחירה השק"טה והתרבותית של אולם הספרייה, קורא, משוחח עם העובדים והנכנסים, יורד למו"נון לסעוד את לבו, בשעה שלוש וחצי אחרי הצהריים, ולפעמים גם יותר מוקדם, הוא חוזר לביתו בתום יום עבודה.

איש זה הוא אסיר שנשפט בעון העלמת הכנסות וניהול ספרים כוזבים. נדון על-כך לחודשים מאסר — עורך-הדין מקס זליגמן. מאן. אחרי שח"כ חרות מנחם בגין התערב למענו אישית, השתמש שר המשפטים בסמיכות לגבי השפטים לתקופות מאסר קצרות, התיר לזליגמן לרצות את עונשו ב"עבודת-חוק. העבודה, לפי הסברו של דובר המשטרה: תרגום ספרות מקצועית בספריית המטה הארצי.

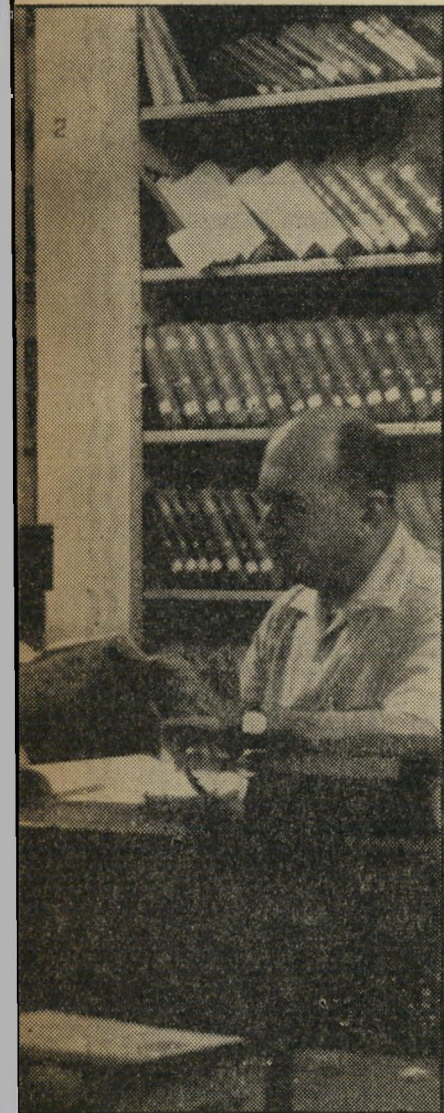
כתב העולם הזה, שביקר השבוע בספרייה כדי לעמוד על טיב עבודת-החוק של ה"אסיר זליגמן, מצא אותו שקוע בקריאת ה"ספר המרתק בלש התעופה.

שני סוגים. איש לא רצה ברעתו של זליגמן, שיש לו זכויות מתקופת המאבק. אולם צורה זו של ריצוי העונש העלתה בלב רבים דאגה סתומה: האם אין פירוש הדבר שאזרחי ישראל אינם שחים בעיני החוק? האם אין הדבר יוצר שני סוגי אזרחים: חסרי החסות, הנשלחים לבתי-הסוהר כפושעים (ואף מצליחים להתאבד שם — ראה להלן) — ואזרחים מיוחסים, שגם עם היותם שפוטים למאסר על-ידי השופטים, אין מאסרם אלא פיקציה?

ציונות

דו-שיח בשמש

"להסיר איבהנות ולנפץ דמויות מסול-פות, שנצטיירו בעיני שני הצדדים" — כך הגדיר הרב ד"ר יואכים פרינץ, נשיא הקונגרס היהודי האמריקאי בן ה"60, את מטרת "דו-השיח" שנתקיים השבוע בירוש" (המשך בעמוד 6)

ריצוי העונש זליגמן שקוע בקריאת הספר בלש התעופה שעה שצילמו כתב העולם הזה.